

I'll give you a stupid example.

Imagine if you were capable of
an intelligent one.

एक GILLETTE उदाहरण

अंतर, वेश आणि लेखापरीक्षण करणाऱ्या स्त्रीबद्दल.

उदाहरणार्थ,

संवाद नेहमीच एका विशिष्ट सूत्रावर अवलंबून राहिला आहे.

उदाहरणार्थ.

दोन निरागस शब्द.

निरुपद्रवी आणि सौजन्यपूर्ण दिसणारे दोन शब्द, पण त्यांच्याकडे एक विलक्षण फायदा असतो: ते माणसाला परवानगी न मागता दुसऱ्याच्या प्रदेशात शिरू देतात.

जेव्हा कोणी उदाहरणार्थ म्हणतो, तेव्हा उद्देश क्वचितच ते उदाहरण असते.

उद्देश असतो अंतर.

कारण लोकांना स्वतःला एखाद्या समस्येसमोर उघडे पडलेले पाहणे आवडत नाही. एखाद्या कमकुवतपणाशी, चुकीशी किंवा विसंगतीशी आपले स्वतःचे नाव जोडलेले ऐकणे त्यांना आवडत नाही.

पण त्याच गोष्टी दुसऱ्या कोणाच्या असतील, तर त्या न्याहाळायला ते अगदी तयार असतात.

आणि म्हणून संवादाने एक उल्लेखनीय शॉर्टकट शोधून काढला.

असे म्हणू नका:

“तुम्ही हे करत आहात.”

असे म्हणा:

“उदाहरणार्थ, अशा एका माणसाची कल्पना करा जो...”

आणि लगेच बचावाच्या भिंती कोसळतात.

ऐकणारा कथेमागे जातो.

पात्र तपासतो.

परिस्थितीचा न्याय करतो.

कदाचित हसतोही.

जाणीव नंतरच येते.

ते पात्र कधीच दुसरे कोणी नव्हते.

ते पात्र ऐकणाराच होता.

उदाहरण हा फक्त वास्तवाने घातलेला एक वेश होता.

उत्तम संवादकांना हे नेहमीच माहीत होते.

कल्पना क्वचितच पुढच्या दारातून आत येतात.

त्यांना बाजूची दारे आवडतात.

उदाहरणार्थ,

मानवी नाती नेहमीच उदाहरणांवर अवलंबून राहिली आहेत. विशेषतः पुरुष आणि स्त्रियांमधली.

पुरुष शतकानुशतके ती वापरत आले आहेत.

उदाहरणार्थ, कल्पना कर, आपण समुद्राकाठी राहत असतो.

उदाहरणार्थ, कल्पना कर, आपण पाच वर्षे आधी भेटलो असतो.

उदाहरणार्थ, कल्पना कर, आपण New York ला राहायला गेलो असतो.

उदाहरणार्थ, कल्पना कर, आपण एकमेकांचे असतो.

यांपैकी कोणतेही विधान वास्तवाचे वर्णन करत नाही.

ती वास्तुरचनेचे वर्णन करतात.

शब्दांनी उभारलेल्या तात्पुरत्या रचना.

अशा खोल्या, जिथे पुरावा येण्याआधी शक्यतेला आत येण्याची परवानगी असते.

पुरुषांना त्या खोल्या आवडतात.

कारण कल्पना बांधकामापेक्षा स्वस्त पडते.

कल्पनेच्या आत प्रत्येक प्रकल्प यशस्वी होतो.

प्रत्येक प्रवास यशस्वी होतो.

प्रत्येक स्त्री समजून घेते.

प्रत्येक परिणाम अनुकूल असतो.

मग, कधी ना कधी, वास्तव येते.

आणि वास्तव अनेकदा एका स्त्रीच्या रूपात येते.

बुद्धिमान स्त्री ऐकते.

अतिशय बुद्धिमान स्त्री मूल्यमापन करते.

श्रेष्ठ स्त्री लेखापरीक्षण करते.

आणि हा फरक मोठा आहे.

एखादे साधे संभाषण मूल्यमापनातून तगू शकते.

एखादा प्रकल्प टीकेतून तगू शकतो.

भ्रम लेखापरीक्षणातून कधीच तगत नाही.

सहसा नेमक्या त्याच क्षणी बुद्धिमान पुरुषाला कळते की तो भविष्य उभारत होता की फक्त एखादी कल्पनारम्य गोष्ट सजवत होता.

उत्तर लवकर येते.

स्त्रिया जवळजवळ नेहमीच सेकंदाप्रमाणे शुल्क आकारतात.

तासाप्रमाणे कधीच नाही.

उदाहरणार्थ,

अशा एका माणसाची कल्पना करा, ज्याने वर्षानुवर्षे स्पष्टीकरणे उभारली. धोरणे.

परिदृश्ये.

प्रारूपे.

वास्तुरचना.

वास्तव वाजवी दिसावे म्हणून संपूर्ण व्यवस्थाच रचल्या जातात.

मग एके दिवशी त्याला अशी एक स्त्री भेटते, जिची बुद्धिमत्ता त्याने उभारलेल्या व्यवस्थेच्या मापांपलीकडे जाते.

नाट्यमयपणे नाही.

आक्रमकपणे नाही.

फक्त सहजपणे.

ती ऐकते.

न्याहाळते.

वाट पाहते.

मग एक प्रश्न विचारते.

एक साधा प्रश्न.

असा प्रश्न, जो दहा वर्षांचे बौद्धिक बांधकाम दहा सेकंदांत कोसळवतो.

त्या क्षणी काहीतरी असामान्य घडते.

तो माणूस बांधकाम थांबवतो.

योजनांचे आकर्षण अचानक संपते.

आराखडे अनावश्यक होतात.

हिशेब केवळ सजावटीचे उरतात.

वास्तुरचना नाहीशी होते.

प्रकल्प थेट कचऱ्याच्या टोपलीत जातो.

तो पराभूत झाला म्हणून नाही.

त्याचा अपमान झाला म्हणून नाही.

कारण अखेर त्याला एक गोष्ट उमगली.

ते उदाहरण कधीच काल्पनिक नव्हते.

ते उदाहरण तो स्वतः होता.

तो सराव तो स्वतः होता.

तो केस स्टडी तो स्वतः होता.

आणि त्याच्यासमोर उभी असलेली स्त्री त्याच्या कल्पनेत शिरली नव्हती.

तो तिच्या कल्पनेत शिरला होता.

Ferdinando